

D ů v o d y:

Jde o opatrovnické schválení prohlášení nezletilých dětí, jímž postupují knihovní pořadí svých dědických podílů po 18.000 Kč okresní záložně pro její pohledávku ze zamýšlené zápůjčky 70.000 Kč. Opatrovnický soud musí řešiti věc výlučně v zájmu opatrovanců (§ 233, 865 obč. zák.). Jejich manželský otec není však povolán v souzeném případě k zastupování a k hájení zájmu svých dětí, poněvadž s jich zájmy kolidují jeho zájmy, a byl proto také zřízen nezletilým dětem opatrovník k věci podle § 271 obč. zák. Nemůže proto podávati otec stížnost v zájmu dětí, nýbrž jen v zájmu vlastním, jakž i činí. Nelze ho však pokládati podle § 6 zák. ze dne 19. června 1931 čís. 100 sb. z. a n. za účastníka řízení, poněvadž není neschválením prohlášení nezletilých dětí ani přímo dotčen ve svých právech, ani neuplatnil právní zájem, by soud učinil žádané rozhodnutí. Přímou dotčen jest ve svých právech jen ten, jehož právní postavení jest po rozhodnutí jiné než bylo před ním. Toho tu však není, neboť neschválením prohlášení nenastala změna v knihovním pořadí, o což se stěžovateli právě jedná. Právní zájem nemá otec na tom, by soud schválil prohlášení o postoupení pořadí. Neboť jeho zájem směřuje k tomu, by docílil zápůjčky 70.000 Kč, nikoliv k tomu, by jeho nezletilé děti pozbyly výhodnějšího pořadí.

Čís. 11640.

Ručení za škodu provozem silostrojů (zákon ze dne 9. srpna 1908, čís. 162 ř. zák.).

Za »třetí osobu« ve smyslu § 2 zák. lze pokládati jen toho, kdo, neprovozuje automobilový provoz, zavinil škodnou událost buď sám nebo z části.

Ten, kdo zjednav si majitele silostroje k dopravě zboží, obstarává uložení zboží na vozidlo sám nebo svými lidmi, není »třetí osobou«, nýbrž patří k osobám, jichž prostřednictvím vlastník auta provádí automobilový provoz nebo jistou jeho část.

(Rozh. ze dne 4. května 1932, Rv II 53/31.)

Žalobce byl zasažen částí nábytku, dopravovaného na automobilu náležejícím prvému žalovanému a řízeném druhým žalovaným. Dopravovaný nábytek náležel jiné firmě. Žalobě o náhradu škody procesní soud první stolice vyhověl mimo jiné z těchto důvodů: Jako mylný a neudržitelný jest označiti názor strany žalované, že šofér za náklad a za případný úraz stavší se bezprostředně nákladem nezodpovídá, an mu náklad nebyl výslovně předán. Neboť, nehledíc k tomu, že svědek Josef N. potvrdil, že nebyl průvodčím naloženého nábytku, nýbrž, že jen použil příležitosti, by se svezl domů, představuje pro provoz naložené nákladní auto jednotku, za kterou je zodpovědný řidič auta, jehož povinností jest starati se o to, by se nestalo neštěstí tím, že náklad se snad jízdou uvolnil. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Není neúplností řízení (§ 503 čís. 2 c ř. s.), že nebyli vyslechnuti svědci o tom, že byli zodpovědní za nábytek, že společně s Josefem N-em nábytek nakládali a že N. nepřisedl na auto jen jako host, nýbrž, že jel s nábytkem jako odborník. Těmito okolnostmi by nebylo dokázáno, že úraz zavinila třetí osoba. Za »osobu třetí« ve smyslu § 2 autom. zák. lze pokládati jen osobu, jež, neprovádějíc automobilový provoz, zavinila škodnou událost buď sama nebo z části, jak již bylo doličeno v rozhodnutí čís. 8564 sb. n. s., na něž se poukazuje. Není však třetí osobou osoba, která, zjednavši si majitele silostroje k dopravě zboží, obstarává uložení zboží na vozidlo sama nebo svými lidmi. Neboť automobilovým provozem nelze rozuměti jen jízdu samu, nýbrž i přípravy k jízdě a vše, co s ní souvisí, tedy prohlédnutí vozidla před jízdou, zda jest v řádném stavu, způsob uložení zboží, nepřetížení auta, dozor nad zbožím, zda za jízdy neohrožuje okolí vozidla a pod. Patří proto osoby, jimž svěřeno bylo uložení zboží na auto a dozor nad ním za jízdy k osobám, jichž prostřednictvím vlastník auta automobilový provoz nebo jistou jeho část provádí, a nezáleží na tom, zda patří k zaměstnancům vlastníka auta, či k zřízencům vlastníka dopravaného zboží. Správným je proto názor prvního soudu, že naložené nákladní auto tvoří jednotku, za kterou je zodpověden jeho řidič.

Čís. 11641.

Nárok povinného na vydání výmazné kvitance co do nevyčerpané části úvěrní (kauční) pohledávky zajištěné pro poddlužníka na nemovitostech povinného není způsobilým předmětem exekuce pro peněžitě pohledávky.

Oprávnění dlužníka jako vlastníka hypoteky převést na základě kvitance zástavní právo váznoucí pro pohledávku poddlužníka na jinou pohledávku, jest jeho osobním, výlučně jen jemu příslušejícím právem, jež nelze postihnouti exekucí.

(Rozh. ze dne 6. května 1932, R I 162/32.)

K vydobytí peněžitě pohledávky navrhl vymáhající věřitel povolení exekuce zabavením a přikázáním k vybrání nároku příslušejícího dlužníku proti poddlužníku na vystavení vkladu schopného výmazného prohlášení ohledně kauční hypoteky na 60.000 Kč, pokud v rámci této pohledávky není již dluhu. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl. D ů v o d y: Předmětem exekuce není ani pohledávka, ani jiný nárok na vydání nebo plnění movitých věcí, nýbrž jiné majetkové právo ve smyslu § 331 ex. ř. Jest proto zkoumati, zda v tom, že na nemovitosti dlužníkově jest vložena pro jiného věřitele kauční hypoteka pro poskytnutý úvěr, jest majetkové právo hypotekárního dlužníka, na něž by bylo lze vésti exekuci. K této otázce nelze přisvědčiti. Předpokladem pro přípustnost exekuce na majetková práva podle § 331 ex. ř. jest, že jde o právo mající majetkovou hodnotu, jež samo o sobě nebo co do svého